

Vitek Hedvig

Czimra Gyula Általános Iskola, 1174 Budapest, Kép u. 14.; 3.b

A nap, amikor rájöttem, miért jó a család

Sokat gondolkoztam azon, hogy melyik volt az a nap, amikor rádöbbsentem, miért jó, hogy családom van. De hiába töprengtem, sehogyan sem tudtam egyetlen ilyen napot találni. Azt hiszem azért, mert ezt az érzést nap mint nap megtapasztalom. Ezért én most nem egy nap történetét fogom elmesélni, hanem sok apró kirakósból fogom megmutatni, miért is jó nekem a családomban.

Általában akkor jövök rá, hogy mennyire fontos valaki, amikor nincs velem. Nagyon hiányzik. A bátyámmal például sokat piszkáljuk egymást, de most, hogy már napok óta sítáborban van, alig várom, mikor mondja már nekem megint, hogy „stréber”, és én mikor válaszolhatom rá, hogy „Na hogy vagy, Pöröly?”. Apa nemrég elutazott néhány napra, és nem volt, aki este vicces meséket találjon ki, vagy amíg anya vacsorát csinál, társasozzon, barkobázzon velem. Amikor pedig anya utazott el konferenciára, még akkor sem vidultam fel, ha arra gondoltam, milyen szép ajándékot hoz majd nekem. De a legrosszabb talán az volt, mikor óvodás koromban pár napra kórházba kerültem. Ott nem az volt a legszörnyűbb, hogy mindenféle csöveket kötöttek belém, hanem hogy hiányzott a közös vacsora, a kis szobám, a többiek mosolygós arca, a birkózás a fiúkkal. Ha anya nem lett volna ott velem, nem is tudom, hogy bírtam volna ki. De olyan is volt, amikor azt hittem, nemhogy hiányozna nekem a családom, inkább megszabadulnék tőlük. Egyszer hazafelé az autóban összevesztem Márkkal, anyáék pedig hisztinek neveztek az én problémáimat. Elhatároztam, hogy nem maradok velük tovább egy autóban. Amikor apa megállt a szelektív kukáknál, hogy kipakoljon a csomagtartóból, kiszálltam és útnak eredtem. De egy pár lépés után már nem tudtam tovább menni. Akármennyire is haragudtam a többiekre, mégis hiányoztak. Anya később olvasott nekem egy verset is egy Arany János nevű költőtől, akinek a kislánya megsértődött az anyukájára, és kijelentette, hogy világgá meg. Az apuka kiadta neki az örökségét, kapott batyut is, de már a kertkapuból visszafordult, mert egy nagy kutyától megijedt. De szerintem nem a kutyától ijedt meg, hanem attól, hogy egyedül marad.

Persze sokkal jobb az az a pillanat, amikor nem a családom hiánya fáj, hanem azt érzem, hogy milyen jó együtt lenni. Van, amikor ez közös élményekhez kapcsolódik. Jó együtt moziba menni, rávenni apát, hogy lecsússzon velem az óriás csúszdán, a Balatonban vízicsatázni, nyuszikat kergetni az öcsémmel a majormúzeumban, gokartozni a Katica tanyán, labirintusban elkeveredni, vagy a Gulács megmászása után együtt üldögélve elnyalogatni a jutalom hatgombócos fagyinkat. De ahhoz, hogy jól érezzük magunkat, nem kell mindig érdekes helyekre menni. Annyira jó volt, amikor Márkkal és Mátéval a dédiknél csigavidámparkot építettünk. Nagy eső volt, sok csiga gyűlt össze az udvaron. Összegyűjtöttük őket, csináltunk nekik mászófalat, tornyokat, hidakat, igazi kalandparkot. A jól teljesítő csigáknak a tesóimmal finom leveleket gyűjtöttünk. És persze a bátyámmal sem mindig veszekszünk. Egy viharos, szeles nyári napon például unalmunkban kifejlesztettünk egy szélhajtású szuperjárgányt. Egy régi dömperből készült, volt vitorlája, állítható kormányja. Nagyokat ralliztunk vele a szélben. És bobozni is vele a legjobb, mert anyával ellentétben nem nagyon szokta használni a féket, csak robogunk és sikítunk. Néha elgondolkodom azon, milyen unalmas lenne az élet a tesóim nélkül. Én például nemcsak akkor tudok barbizni, amikor átjön a Boróka, mert öcsit mindig meg tudom fűzni, hogy játsszon velem. Igaz, ilyenkor kicsit komolyabb akciókat kell végrehajtaniuk a barbiknak, és utána én is szoktam Mátéval mentőrobotozni. Amikor versenyekre megyek, anya vagy apa mindig ott szurkol nekem. Azt szokták kiabálni, hogy „Hajrá Vogí! Hajrá Czimra!” Nagyon szeretem, amikor biztatnak. És persze egy csomó mindent nem is tudnék nélkülük megcsinálni, például ezt a fogalmazást sem tudnám bevinni a számítógépbe.

A családom nemcsak apából, anyából és a testvéreimből áll. A nagypapám mindig cipeli helyettem a táskámat az iskolából. A nagymamám mindig finomakat főz és lesi a kívánságaimat. Vali mamával kalandos kirándulásokra megyünk mindannyian együtt, és nagyon szeretek vele krikettezni, mert nem akar mindig legyőzni, mint Márk.

Ezt a fogalmazást, azt hiszem, sosem tudnám befejezni, mert folyton történnek velem olyan dolgok, amelyekből érzem, hogy mennyire jó a családban élni. De, kedves olvasóim, nem akarom tovább rabolni az időtöket. Úgy gondolom, hogy ez az érzés kisbaba korom óta megvan bennem: nem tudom, mikor fedeztem fel, csak azt, hogy ÉRZEM.